

Sygn. akt V KK 339/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r.

sprawy **P. C.**

skazanego z art. 223 k.k., art. 157 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka 205/15

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze

z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt II K 726/09

### **p o s t a n o w i ł**

**1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**

**2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### **UZASADNIENIE**

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt II K 726/09, m. in. P. C. został skazany za czyny z art. 223 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. na łączną karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt 15), na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt 21). Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono w przedmiocie nawiązki od tego oskarżonego (pkt 17 i 18), a także w przedmiocie kosztów sądowych (pkt 23).

Od wyroku Sądu I instancji obrońcy oskarżonego wywiedli apelację, które Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka 205/15, oddalił jako oczywiście bezzasadne utrzymując zaskarżone nimi orzeczenie w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację złożył obrońca skazanego, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących różnic między rzeczywistą treścią zeznań świadków, a ich wykazaniem w uzasadnieniu Sądu I instancji oraz nie odniesieniem się przez Sąd odwoławczy do zarzutu dotyczącego nie wskazania przez Sąd I instancji różnic między zapisem monitoringu a ustaleniami tegoż Sądu.

Stawiając tej treści zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:**

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Już na wstępie niniejszych rozważać odnotować trzeba, iż zarzut kasacji zmierzający do wykazania nierzetelności przeprowadzonego postępowania odwoławczego jawi się jako iluzoryczny, albowiem został oderwany od rzeczywistych czynności kontrolnych przeprowadzonych w sprawie.

Pod pozorem naruszenia normy art. 433 § 2 k.p.k. skarżący zmierza w rzeczywistości do podważenia i zakwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, które legły u podstaw skazania P.C. za zarzucane mu czyny. W tym celu mierzy w ocenę poszczególnych źródeł dowodowych w tym zeznań świadków, a także uwypukla, nadając jednocześnie nadmiernego znaczenia w zakresie odpowiedzialności skazanego, zapisowi monitoringu.

Rzecz jednak w tym, że wbrew wywodom obrońcy skazanego, argumentami podnoszonymi w kasacji zajmował się już uprzednio Sąd II instancji w toku przeprowadzanej kontroli instancyjnej i uczynił to w sposób spełniający wszelkie

wymogi procesowe. Rozpoznał i omówił zgłoszone w apelacji zarzuty, nie pominął żadnego z nich, a na kartach pisemnych motywów wyroku przedstawił zwięzłą i wystarczającą argumentację, z jakich przyczyn nie zyskały one aprobaty tego Sądu. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się, aby w sposobie dochodzenia i ustalania przebiegu przedmiotowego zdarzenia z udziałem oskarżonego przez Sąd I instancji zaszyły jakiegokolwiek uchybienia, w tym dotyczące naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. czy art. 7 k.p.k. Wręcz przeciwnie stwierdzono, iż orzeczenie Sądu Rejonowego w sferze faktograficznej pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. (str. 9-11 uzasadnienia). Sąd Okręgowy zajął się także podnoszoną w apelacji kwestią oceny zapisu monitoringu. Uznał, iż twierdzenia obrony jakoby Sąd Rejonowy nieprawidłowo przeprowadził dowód z monitoringu oraz nieprawidłowo go ocenił jest dowolny i nieuzasadniony. Na str. 11 i n. przedstawił, choć dość krótką to jednak, wystarczającą argumentację w tym aspekcie. Dodać należy, iż jak słusznie spostrzeżono w odpowiedzi na kasację wartość dowodowa zapisu monitoringu z uwagi na jego słabą jakość zapisu nie była dostateczna. Na podstawie tego źródła nie można było dokonać identyfikacji sprawcy, co nie uzasadniało jeszcze twierdzeń obrońcy wykluczających sprawstwo oskarżonego. Kwestia sprawstwa oskarżonego P. C. została wykazana w sposób nie budzący wątpliwości innymi prawidłowo ocenionymi i omówionymi dowodami w sprawie.

Przywołany przez obrońcę zarzut jako obraza art. 433 § 2 k.p.k., których naruszenia miał dopuścić się Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej, okazał się fortelem nieuprawnionej i nieudolnej polemiki z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Tego typu zabiegi, zmierzające w rzeczy samej do obejścia ograniczeń wynikających z art. 523 § 1 k.p.k., były już wielokrotnie krytykowane i negowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Postępowanie kasacyjne nie służy przeprowadzeniu ponownej kontroli orzeczenia Sądu I instancji, szczególnie, gdy zważy się, że tożsame zarzuty były już przedmiotem dociekań i kontroli Sądu II instancji.

Z całą stanowczością natomiast stwierdzić należy, dokonana przez Sąd odwoławczy kontrola orzeczenia Sądu I instancji była rzetelna i wszechstronna, co czyni zarzut rażącego naruszenia przez Sąd II instancji art. 433 § 2 k.p.k.

nietrafnym. Obrońca w złożonej kasacji nie przedstawił racjonalnych argumentów, które mogłyby zaważyć na orzeczeniu Sądu II Instancji.

**Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.**